
TÓTH KRISZTINA

Idegen test

Az Újtelepről jöttek át biciklivel:
a beton pingpongasztal megszállt erőd lett.
Közülünk nem álltak szóba senkivel,
a hintáról figyeltük őket.
Nyikorgattuk a láncot és tanakodtunk,
hogy akkor kié a tér és mit akarnak.
Úgy döntöttünk, a Pintér bátyjának mégse szólunk,
legalábbis nem aznap.
Én lettem a követ, mert lány vagyok. Óvtak,
hogy van egy nyolcadikos, ne ahhoz menjek,
hanem a farmeroshoz, aki tíz körül volt csak,
viszont szőke, és jobban is tetszett.
Volt valami a kerekein, ami tarka,
forgó köröket rajzolt a levegőbe,
odavitt a fekvő bringához és megmutatta,
sőt, le is szedett egy pirosat belőle.
Küllőgyöngy, vetette oda megvetően.
Szép szó volt: ragyogott, mint a macskaszem.
Aztán azonnal el is fordult tőlem,
álltam kukán, hogy akkor elteszem.
Évekig megvolt, a zsebemben hordtam,
anyám többször ki is mosta, de meglett,
később meg átraktam a tolltartóba,
húztak vele, hogy ezt adta a szerelmed.
Elterjedt, hogy van az a fiú az Újtelepről,
aki ritkán jön, de van egy ajándék tőle,
s bár az osztályban kevesen tudnak erről,
lehet, hogy gyerekünk is lesz jövőre.
Nyáron aztán mindenki lement a Balatonra.
Üresen izzott, meg is olvadt az aszfalt,
golyókat gyúrtam és rádobtam az ablakokra,
időnként felragadt, de valahogy nem vigasztalt.
Ültem a parkban vagy a kutyákkal beszélgettem,
törött nápolyit vettem a boltban,
sovány, ismeretlen testemet nézegettem
a sötét, mélyvizű kirakatokban.
Szeptemberben jött egy új lány az iskolába,
aszfaltfekete volt a bőre,
először körbeállták, de kiderült, hiába
kérdeszgetik, egy szót se ért belőle.
Egyedül tébláboltunk mind a ketten.
A haja parcellákra volt osztva,
mint a tankönyvünkben a jobbágytelkek,
a tincsek végét egy-egy gyöngy fogta.
Odamentem és megsimogattam:
érdes volt a feje és csak mosolygott.
Súgta a nevét is, de nagyon halkán
– gondoltam, tanítok neki néhány dolgot.
Küllőgyöngy, mondtam a fonatokra bökve,
ő meg a számat nézte, hogy jobban
utánozhasson. Fehér fogai közt zörögve
forgott a név: idegen test a dobban.